

však ještě věcné žaloby z práva zástavního (actio in rem hypothecaria) proti zástavci (majiteli hypoteky). Tato jest závislá na tom, že žalobce dá žalovanému vkladnou kvitanci (§ 1426 obč. zák.), kterou postupník nemůže vydati, dokud není zapsán v pozemkové knize. Dokud se tak nestalo, jest tedy právní stav tento: zastavená nemovitost ručí i postupníku (poněvadž ručí za pohledávku), ale zástavce není oprávněn a povinen platiti ani postupiteli, ani postupníkovi, nýbrž může se svého závazku zhostiti jen složením dluhu k soudu (§ 1425 obč. zák.). Pokud jde o poměr k třetím osobám, platí především zásada, že mimoknihovní postup neplatí proti knihovnímu postupníkovi. V řízení exekučním jde o otázku, zda může postupník, vede-li věřitel postupitele exekuci na postoupenou pohledávku, této exekuci čeliti žalobou podle § 37 ex. ř. i tehdy, když jde o hypotekární pohledávku a postup se stal jen mimoknihovně. Otázku tu jest zodpověděti kladně. Neboť tím, že postupitel postoupil hypotekární pohledávku, třeba jen mimoknihovně, přestal býti věřitelem pohledávky, pohledávka vystoupila z jeho majetku a stala se majetkem postupníka, jenž tím nabyl práva, činícího exekuci postupitelova věřitele nepřípustnou. V řízení konkursním jest rozhodné, že nárok mimoknihovního postupníka na zástavní právo (§§ 451 a 1368 obč. zák.) jest jen nárokem obligačním proti postupiteli. Mimoknihovní postupník nemá tedy, dokud tento jeho obligační nárok není splněn, nárok na oddělené uspokojení (§§ 12 a 51 konk. ř.), nýbrž má jen postavení obyčejného konkursního věřitele. Z těchto úvah plyne, že se i k mimoknihovnímu postupu pojí některé právní účinky, avšak ne veškeré. Bylo proto otázku, předloženou plenárnímu senátu, zodpověděti, jak se stalo.

Čís. 11933.

Předpis § 54, druhý odstavec, ex. ř. jest právem vízícím.

Má-li býti povolena exekuce na základě výroku trestního soudu o nákladech trestního řízení, musí k exekučnímu návrhu býti připojen nález trestního soudu opatřený potvrzením právní moci, i když trestní soud jest zároveň soudem exekučním.

Potvrzení právní moci trestního nálezu soudní kanceláří nestačí ani, je-li na trestním nálezu, tím méně, je-li jen na exekučním návrhu.

Nebylo-li vyhověno předpisu § 54, druhý odstavec, ex. ř., nejde o formální vadu podání podle §§ 84 a 85 c. ř. s., nýbrž o věcnou vadu exekučního návrhu, jež má v zápětí jeho zamítnutí.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, R I 523/32.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě výroku trestního soudu o útratách trestního řízení. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekučním titulem jest výrok trestního soudu o útratách trestního řízení. K povolení exekuce na základě takovýchto nálezů se vyžaduje, by vymáhající věřitel připojil k exekučnímu návrhu onen nález opatřený doložkou pravomoci, třeba byl trestní soud i exekučním soudem (§ 54 čís. 3 ex. ř., rozh. Gl. U. n. ř. čís. 4173). Ježto vymáhající věřitel tak neučinil, bylo exekuční návrh zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení a podotýká se k jeho vývodům, že nedostatek plné moci právního zástupce povinné strany byl odstraněn tím, že tento dodatečně předložil povšechnou plnou moc, že předpis § 54 druhý odstavec ex. ř. jest právem vížícím, jakž plyne ze slov »musí vymáhající věřitel«, že zákon pro případy vzpomenuté v dovolacím rekursu nečiní výjimky, že potvrzení právní moci trestního nálezu soudní kanceláří by nestačilo ani, kdyby bylo na trestním nálezu, a nestačí tedy tím méně, je-li na exekučním návrhu, a konečně, že, nebylo-li při podání exekučního návrhu vyhověno vížícímu předpisu § 54 druhý odstavec ex. ř., že v případnostech tam uvedených musí vymáhající věřitel předložiti potvrzení příslušného úřadu, že rozhodnutí nebo nařízení není podrobena opravnému prostředku zastavujícímu jeho vykonatelnost, nejde o formální vadu podání podle §§ 84 a 85 c. ř. s., nýbrž o věcnou vadu exekučního návrhu, jež má v zápětí jeho zamítnutí.

Čís. 11934.

Nezáleží na tom, zda námitka zahájené rozepře byla zprvu skutečně odůvodněna; rozhoduje, zda byla rozepře zahájena ještě v době rozhodnutí o námitce.

Účinky zpětvzetí žaloby nastávají, jakmile žalobce oznámí soudu, že bere žalobu zpět, nikoliv teprve doručením podání žalovanému, předpokládajíc, že zpětvzetí žaloby bylo podle zákona přípustné a tedy i právně účinné.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, R I 578/32.)

Soud první stolice žalobu C VIII 175/31 o vyloučení věci z exekuce odmítl pro zahájenost sporu, ježto žalující strana navrhla žalobou č. j. C VIII 136/31 vyloučení týchž předmětů. Tato žaloba byla vzata zpět dne 30. prosince 1931, kdežto žaloba č. j. C VIII 175/31 byla podána již dne 29. prosince 1931. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře. D ů v o d y: Ze spisu C VIII 136/31 vyplývá, že žalující strana žalovala žalovanou stranu pro týž nárok, a že žalující strana vzala žalobu zpět dne 30. prosince 1931. Zahájení sporu přestalo tedy dne 30. prosince 1931. Jest rozhodným, zda zahájení rozepře trvalo v okamžiku rozhodnutí. Zahájení rozepře přišlo v úvahu teprve při jednání dne 2. února 1932 a teprve tohoto dne bylo o něm rozhodnuto. V tomto okamžiku již tu nebylo zahájení rozepře, ježto skončilo již 30. prosince 1931 po zpětvzetí žaloby. Odmítnutí žaloby pro rozepři zahájenou nebylo tedy odůvodněno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud rozhodl a blíže odůvodnil již v rozhodnutích uveřejněných ve sb. n. s. pod čís. 2788 a 3783, že nezáleží na tom, zda námitka zahájené rozepře byla zprvu skutečně odůvodněna, nýbrž rozho-